

Struktura użytkowników gospodarstw indywidualnych pow. 1 ha użytków rolnych według płci i grup wieku

Tab. nr 2. **Struktura użytkowników gospodarstw indywidualnych pow. 1 ha użytków rolnych według płci i grup wieku w 2002 r.**

Wyszczególnienie	Ogółem	W wieku						
		15-19	20-29	30-39	40-49	50-59	60-64	pow. 65
	W procentach							
OGÓŁEM								
Ogółem	100,0	0,3	8,4	20,6	31,5	21,1	5,8	12,3
Mężczyźni	100,0	0,3	9,1	22,2	32,9	21,1	5,3	9,1
Kobiety	100,0	0,3	6,8	16,8	27,8	21,2	6,9	20,2
W tym wieś								
Razem	100,0	0,3	8,8	21,2	31,1	20,7	5,7	12,2
Mężczyźni	100,0	0,3	9,5	22,8	32,7	20,6	5,2	8,9
Kobiety	100,0	0,3	7,1	17,0	26,8	20,9	7,0	21,0

Źródło: Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2002.

Wśród użytkowników gospodarstw rolnych dominowali mężczyźni stanowiąc 71,3% (w tym na wsi 72,5%), natomiast kobiety 28,7% (na wsi 27,5%). W porównaniu do 1996 r. wzrósł udział osób w wieku 30-59 lat o 5,7%. W 2002 r. osoby starsze w wieku 60 lat i więcej stanowiły 18,1% użytkowników gospodarstw rolnych – w 1996 r. 23,7%. Należy zwrócić uwagę na bardzo wysoki odsetek kobiet w grupie użytkowników w wieku 60 lat i więcej, wynoszący 43,2% (w 1996 r. stanowiły 40,7%).

Tym, co polskie i unijne gospodarstwa rolne różni obecnie najbardziej, jest ich wydolność ekonomiczna. Wydajność pracy

rolnika francuskiego była wyższa 13,6 razy, rolnika niemieckiego 20,4 razy, rolnika brytyjskiego 18,2 razy, rolnika greckiego 8,2 razy, a rolnika hiszpańskiego 6,9 razy aniżeli rolnika polskiego. Jeżeli liczby dobrze oddają rzeczywistość, oznacza to, że dla uzyskania takiej samej konkurencyjności, jaką na europejskim rynku ma rolnictwo niemieckie, zatrudnienie w polskim rolnictwie trzeba by zmniejszyć ponad 20-krotnie.

W Polsce na problemy obszarów wiejskich patrzymy przez pryzmat rolnictwa. Bardzo często zakłada się, że za rozwój obszarów wiejskich odpowiedzialna jest polityka rolno państwa. Nie bierzemy pod uwagę, że większości problemów socjalnych i ekonomicznych ludności wiejskiej nie rozwiąże się za pomocą polityki rolnej, która dotyczy coraz mniejszej liczby mieszkańców wsi. Nie zawsze zdajemy sobie sprawę, że ponad 50% ludności czynnej zawodowo na wsi nie pracuje w rolnictwie a jedna trzecia rodzin wiejskich to rodziny bez ziemi.

Budowa koncepcji polityki wiejskiej, której jednym z ważniejszych celów jest aktywizacja gospodarcza nie jest sprawą łatwą, leży bowiem w gestii zbyt wielu ministerstw, których współpraca w tym zakresie jest dość trudna. Z tego względu Anglicy politykę wiejską określają jako politykę „poszatkowaną” gdyż zależy ona od zbyt wielu decydentów. Mimo tych trudności istnieje w Polsce konieczność jak najszybszego stworzenia polityki wiejskiej, która byłaby fundamentem do szybszej aktywizacji gospodarczej terenów wiejskich.

Głoszona nieraz teza, iż najpierw należy zadbać o rozwój rolnictwa a dopiero o rozwój terenów wiejskich zaczerpnięto być może z dotychczasowych doświadczeń Unii Europejskiej. Jeśli bowiem przeanalizujemy zróżnicowanie polityki wiejskiej w różnych krajach UE to można by w związku z jej realizacją wyodrębnić trzy fazy:

- Pierwsza była nastawiona na podniesienie poziomu życia

rodzin wiejskich poprzez modyfikację struktury agrarnej i modernizację rolnictwa;

- Druga polega na zatrzymaniu ludności wiejskiej na zamieszkiwanych przez nią obszarach poprzez tworzenie zatrudnienia pozarolniczego. Na początku chodziło o kredyty lub bezzwrotną pomoc dla firm produkcyjnych aby otwierały filie na terenach wiejskich, oraz na wspieranie modernizacji i rozwoju firm już działających na wsi. W poszczególnych krajach wprowadzono różne wersje tego programu. Z czasem, kiedy w gospodarce europejskiej następował proces decentralizacji przemysłu, a tym samym małe uprzemysłowienie wsi, natomiast zapotrzebowanie mieszkańców miast na rekreację wiejską wzrastało, coraz mniejszy nacisk kładziono na małe uprzemysłowienie terenów wiejskich, a coraz większy na rozwój obiektów rekreacyjnych i turystyki;
- Najbardziej aktualna faza trzecia zachęca społeczności lokalne, aby same dokonały oceny sytuacji ekonomiczno-społecznej swych obszarów i zaproponowały programy ich rozwoju nie licząc na odgórne decyzje.

Kraje Unii Europejskiej przeprowadziły restrukturyzację rolnictwa przy dobrej koniunkturze gospodarczej oferującej miliony miejsc pracy dla ludności wiejskiej. Dlatego niektóre kraje UE mogły pozwolić sobie na powyżej prezentowaną kolejność postępowania. Sytuacja gospodarcza Polski, w której mamy zbyt duże zatrudnienie w rolnictwie, ogromne bezrobocie na wsi zmusza niejako do jednoczesnego zajmowania się problematyką rolnictwa, tworzenia nowych miejsc pracy na wsi, różnicowaniem gospodarki obszarów wiejskich czyli ich aktywizacją gospodarczą oraz większego udziału ludności wiejskiej na rzecz lokalnego rozwoju.

Dla osób szukających pomocy w pisaniu prac z różnych dziedzin polecamy serwis [pisanie prac](#) z prawa, administracji, zarządzania, marketingu, pedagogiki i wielu innych dziedzin.